

Сусана.

На заспалата могила,
Въ нощний тихъ, приятенъ часъ,
Моята Сусана мила
Мълчишкомъ ожидамъ азъ.

Нищо друго се не чува
Въ тая селска самота.
Тихо. А луната плува
По небесна висота.

Азъ я глѣдамъ и тя мене,
Гледаме се двама тамъ ;
И въ душевно упоенье
Шумнѣй едвамъ, едвамъ !

Ой ти Луно лицезлата,
Кат' стоишъ на висоти,
Като грѣйшъ отъ небесата,
Видишъ ли Сусана ти ?

Що тя чини ? Що се бави
У дома си тоя часъ ?
Или негли, тя забрави,
Че я чакамъ тука азъ ? !

Що я тамо ахъ въспира
Та се тука не яви,
Дали време не намира,
Дали сънь я улови ?

Щешъ ли, мѣсець лицезраченъ,
Ти посрѣдникъ да си нашъ ?
Да ѣ кажешъ съ нѣкой начинъ :
« Бързай ! Той те чака тамъ ! ! »